

MONOMACHIA.

Οὐδὲν ἀλογώτερον, σχολαστικώτερον, ἀνθελληνικώτερον, ἀηδέστερον, ὅσον ὅταν ὁ Ἕλλην καὶ μάλιστα ὁ λόγιος, ὁ ἀξιωματικός, ὁ πολιτικός μιμῆται τὰ κακὰ τῶν ξένων ἐθνῶν πιθηκικῶς καὶ δουλικῶς, παραλείπων τὰ ἐν αὐτοῖς καλὰ καὶ χρήσιμα, καὶ ποιῶν οὕτω τὴν Ἑλλάδα καθάρμα τῶν ἐθνῶν.

Οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες, πολὺ ἀνδρειώτεροι καὶ ἡρωικώτεροι τῶν νεωτέρων λαῶν, οὗτ' ἠγάπησαν, οὗτ' ἐσεβάσθησαν ποτὲ τὴν κτηνώδη βίαν καὶ τὴν τυφλὴν τύχην ὑπὲρ τὸν ὀρθὸν λόγον, καθ' ὃν ὁ ἄνθρωπος διακρίνεται μετὰ τῶν ἄλλων ζώων καὶ ἀνθρώπων. Ὁ λόγος συνιστᾷ, συντηρεῖ, προάγει καὶ τιμᾷ τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν, ἡ δὲ βία, καθ' οἷονδῆποτε τρόπον ἐνεργουμένη ἐκνόμως, φθείρει καὶ ἀτιμᾷ καὶ διαλύει αὐτήν. *Λόγῳ διοικεῖται βροτῶν βίος μέγῳ. Λόγῳ τὰ πάντα γίνεται καὶ κρίνεται.*

Ἐρίζουσι δύο ἄνθρωποι, ὁ μὲν ὡς ἀδικηθεὶς, ὁ δὲ ὡς ἀδικήσας, μὴ διακρίνοντες πολλάκις τὸ δίκαιον καὶ τὸ ἀδικον ἀκριβῶς, ἢ μὴ μετροῦντες ἀκριβῶς τὸ ποσὸν τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἀδίκου, ἢ καταχρῶμενοι τῆς ἰσχύος, ἢ ἀμοιβάζως ἀδικοῦντες ἀλλήλους. Τίς ἢ εὐλόγος λύσις τῆς διαφορᾶς; ἡ σωματικὴ δύναμις, τὸ ὄπλον, ἡ πολεμικὴ τέχνη; Οὐχὶ βέβαια. Τὴν σωματικὴν δύναμιν μεταχειρίζονται τ' ἄλογα ζῶα, μὴ διακρίνοντα τὸ δίκαιον καὶ τὸ ἀδικον. Τὰ ὄπλα δὲ καὶ τὴν τέχνην τοῦ μάχεσθαι μεταχειρίζονται πολλάκις οἱ βάρβαροι λαοὶ ζῶντες καὶ αὐτοὶ κατὰ τι κτηνωδῶς καὶ διὰ τὴν ἀπαιδεύσιν καὶ τὴν ἀνομίαν μὴ διακρίνοντες πάντοτε τὸ ἀδικον ἀπὸ τοῦ δικαίου.

Ἡ Εἰρώπη ἔχει πολλὰ καλὰ, καὶ οὐκ ὀλίγα κακὰ, καὶ ὁ νέος Ἕλλην ὅς λαμβάνῃ ἐξ αὐτῆς μόνον τὰ καλὰ, ἀποφεύγων, ὅσον δύναται, τὰ κακὰ. Ἐν τῶν μεγάλων κακῶν τούτων θεωρεῖται ἡ μονομαχία, λείψανον τῶν βαρβαρικῶν αὐτῆς χρόνων. Διὰ τῆς μονομαχίας πολλάκις πληγνύνεται, ἢ φρονεῖται ὁ ἀδικηθεὶς, οὐχὶ ὁ ἀδικήσας καὶ οὕτω ζημιώνεται ἡ κοινωνία.

Τὴν μονομαχίαν μετεχειρίσθησαν ἐνίοτε καὶ οἱ παλαιοὶ τῶν Ἑλλήνων ἀρχηγοὶ, ἢ γενναϊότεροι ἄνδρες, ἀλλ' ἵνα προσυλλάξωσιν ὀλοκλήρους στρατοὺς, ὀλοκλήρους κοινότητας ἀπὸ τῆς ἀλληλοκτονίας, οὐχὶ δι' αἰτορικὰς διαφορὰς περὶ λέξεων, περὶ φράσεων καὶ τρόπων, πολλάκις παρεννοουμένων, ἢ παρεξηγουμένων σκοπίμως κατὰ παιδαριώδη ἀληθῶς φιλοτιμίαν.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους καὶ οἷους ἄλλους, θυμάζομεν πῶς ὁ ἑλληνικὸς τύπος ἀναφέρων τὰς κατὰ καιροὺς γινόμενας προκλήσεις καὶ μονομαχίας δὲν συνοδεύει πάντοτε αὐτὰς μετὰ τῆς προσηκούσης κατακρίσεως καὶ μομφῆς, καθὼς ἀντικειμέναις ἔτι πρὸς τὸν νόμον, καθ' ὃν ῥητῶς ἀπαγορεύονται καὶ τι-

μωροῦνται αἱ μονομαχίαι, ὡς βλαβεραὶ πρὸς τὴν κοινωνίαν.

Ὁ Ἕλληνισμός, ὀρθῶς νοούμενος, ἔστι κράτος τοῦ λόγου κατὰ πάντα, οὐχὶ τῆς ἀλόγου καὶ ἀνόμου βίας. Ὁ τοιαύτην βίαν ἀγαπῶν καὶ μεταχειριζόμενος οὔτε καθαρὸς καὶ ἀληθὴς Ἕλλην λογίζεται καθ' ἡμᾶς, οὔτε χρήσιμος κατ' οὐδὲν πρὸς τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν. Συζήτησις ἀδελφική, ἀπαθὴς ἀντιλογία, αἵρετοκρισία, δικαστήρια, ταῦτα ἱκανὰ μέσα πρὸς εὕρεσιν τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἀδίκου.

Ι. Γ. ΛΑΤΡΗΣ.

ΓΑΜΟΣ.

Ἢ Νέε, ἂν ἐπιθυμῇς νὰ νυμφευθῇς σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ ἀντισταθῇς εἰς τὴν εὐγενῆ ταύτην τῆς φύσεως κλίσιν, ἥτις σὲ καλεῖ εἰς τὴν σύζευξιν· πρὸ τῆς πρώξεως ὁμῶς σκέφθητι πολὺ, καὶ μεγάλην μεταχειρίσθητι φρόνησιν πρὶν ἢ δεσμευθῇς, πρὸ πάντων φέρων μεγάλην προσοχὴν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς γυναικὸς, ἥτις θὰ ᾔηται ἡ σύντροφος καὶ φίλη σου διαπαντός καὶ ἀφ' ἧς ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία ἢ ἡ δυστυχία τῆς ζωῆς σου ἀπάσης.

Πολλαὶ συζητήσεις ἐγέναν καὶ γίνονται ἂν ὁ γάμος δύναται νὰ προτιμηθῇ τῆς ἀγαμίας.—Οἱ ἐναντίοι τοῦ γάμου λέγουσιν. Εἰς τὸν κόσμον εἶναι περισσότεραι δυστυχίαι ἢ εὐτυχίαι, περισσότεραι δυσἀρέσκαι καὶ θλίψεις ἢ εὐχριστήσεις· ἐκτείνοντες τὸν κύκλον τῶν φροντίδων μας, πολλαπλασιάζοντες τὰς σχέσεις μας, τὰς ἀναφορὰς μας, δὲν λαμβάνομεν τὴν πρὸς τὴν εὐτυχίαν ἄγουσαν ὁδόν, ἀλλ' ἀναλάβομεν νὰ ὑποφέρωμεν δι' ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ δι' ὅσους μᾶς ἀνήκουσιν. Ἐκτὸς τούτου δὲν πρέπει νὰ βιασθῶμεν, ὁμιλοῦντες γενικῶς ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ μέρους τοῦ φύλου τούτου, ἔτι δὲ ὀλιγώτερον ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ τὸ ὅποιον εἶναι τὸ καλλίτερον τῆς εἰκότος μέρος, τοῦτο δὲ διὰ τὸ ἐφῆμερον, διὰ τὴν μεγίστην αὐτοῦ ἀδυναμίαν καὶ τὰς μεγάλας καὶ ταχείας μεταβολὰς εἰς ἃς ὑπόκειται. Καὶ ἔπειτα πόσον δύσκολον νὰ εὕρη τις ἀναλογίαν χαρακτηρῶς εἰς τὴν γυναικὴ τὴν ὁποίαν λαμβάνει ὡς σύζυγον, ὁμοιότητα τοῦ αἰσθάνεσθαι, τοῦ θεωρεῖν, τοῦ σκέπτεσθαι, καὶ τὰς ιδιότητας ἐκείνας, αἵτινες δύνανται νὰ τὴν ἀποκαταστήσωσι προσφιλῇ ἀξιογάπητον καὶ σεβαστὴν παρελθούσης τῆς μέτης τοῦ πάθους, μαρτυρῶντων τῶν ῥόδων τῆς νεότητος, ὅτε δὲν δύναται τις λογικῶς νὰ βασισθῇ ἐπὶ πολυχρονίου εἰρήνης, συμφωνίας καὶ ἀμοιβαίας πίστεως, ἀπαραιτήτων διὰ τὴν οἰκιακὴν ζωὴν. Ὅταν ζῇ τις μετὰ προσώπων χαρακτηρῶς, ιδιωμάτων, κλίσεων ὀρέξεων καὶ αἰσθημάτων διαφόρων, ἢ ψυ-

χρότης, αἱ συγκρούσεις, αἱ δυσαρέσκαιαι, αἱ κατήφειαι, αἱ συγχύσεις γεννῶνται εὐκόλως καὶ βαθμηδὸν αὐξάνουσι. Καὶ ἂν ἐνίοτε εἰς τὴν συνήθη συμβίωσιν μεταχειρίζονται τρόπους καλοὺς καὶ ἀρμόζουσάν τινα συμπεριφορὰν τοῦτο δὲν εἶναι εἰμὴ προϊόν τῆς σκέψεως καὶ τοῦ χρέους μᾶλλον ἢ τῆς φιλίας καὶ τοῦ σεβασμοῦ. Τὸ πνεῦμα, καθὼς καὶ τὸ σῶμα, δὲν δεικνύονται δημοσίᾳ πρὶν ἢ καλλωπισθῶσι καὶ ὁ ἀνὴρ, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ γυνή, ἐρῶντες φοροῦσι προσωπίδα, ἐνῶ μετὰ τὸν γάμον τὸ πᾶν ἀποκαλύπτεται, δυσκόλως κρύπτονται αἱ ῥυτίδες, ἡ ὠχρότης, τὸ χαλαρὸν τῶν χαρακτηριστικῶν καὶ ἐπίσης τὰ ἐλαττώματα τοῦ χαρακτῆρος, αἱ ἀδυναμίαι αἱ κακίαι τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας. Ἄν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὸν μικρὸν ἀριθμὸν τῶν εὐτυχῶν συνοικεσίων, θέλομεν ἀναγκασθῆναι νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἡ διάρκεια τῆς ἐνώσεως ταύτης δὲν ἔγινε διὰ τὴν ἀστασίαν ἡμῶν. Τέλος ἂν δὲν ἦσαι πλούσιος, ἂν ὑστερήσῃς, βεβιασμένα καὶ ἀδέξια εἶναι τὰ μέσα τὰ ὅποια δύνασαι νὰ διαθέσῃς, καὶ μάλιστα εἰς καιροὺς τόσο πονηροὺς καὶ χαλεποὺς, κατὰ τοὺς ὁποίους τὰ εὐγενῆ καὶ γενναῖα αἰσθήματα γενικῶς ἀντικαθίστανται διὰ τῆς μᾶλλον ἀπολύτου φιλκυτίας· πῶς εἶναι δυνατόν, λέγουσι, νὰ ῥιψοκινδυνήσῃ τις, νὰ ἀνθεῖξῃ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ γάμου καὶ τῶν συνεπειῶν του, καὶ τὰς ἀντιφάσεις, τὰς δυσαρρεσκείας, τὰς ἐνοχλήσεις, τὰς ἀηδίας, τὰ κακὰ ἰδιώματα, ἅτινα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸν συνοδεύουσι· πόσον μικρά, στενόχωρα ἢ ἐλλιπῆ εἶναι τὰ μέσα τοῦ ζῆν, ἡ ἀνατροφή τῶν τέκνων, ἡ πολυτέλεια, ἥτις εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην εἰς τὰς γυναῖκας ἐφθασεν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω! ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν γνωρίζῃ τις τὰ πράγματα τοῦ κόσμου τούτου εὐκόλως θέλει καταπεισθῆναι ὅτι ὅπως εὐχαριστήσῃ τὴν ἀπεριόριστον μανίαν τῆς ἐπιδείξεως, ὑπὸ τῆς ὁποίας συνήθως βασανίζεται τὸ ὠραῖον φύλον, πολλάκις τὸ μέγεθος τοῦ πλούτου εἶναι ἀνεπαρκές.

Ἡ φύσις ὁμῶς ἀπαιτεῖ αὐθεντικῶς τὰ δικαιώματά της καὶ εἰς οὐδέν· παραχωρεῖ αὐτά. Αὐτὴ ποτὲ δὲν παραβιάζεται ἀτιμωρητί. Ἡ οἰκογένεια εἶναι ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος τῶν δεσμῶν ἡμῶν. Γεννῶμεθα ἐν τῇ οἰκογενείᾳ καὶ ἐν αὐτῇ ἀποθνήσκομεν, δυστυχῆς ὅστις δὲν ζῇ ἐν αὐτῇ.— Ὅσον ὁ ἄνθρωπος προχωρεῖ εἰς τὴν ἡλικίαν καὶ γίνεται φρονιμώτερος, τόσο περισσότερον ἀναγνωρίζει τὴν ἀξίαν καὶ τὰ καλὰ τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς. Ἡ οἰκογένεια εἶναι καθημερινὴ συναναστροφή, συνήθης συντροφία, εἰρηνικὸν καταφύγιον, ἀπλοῦν παρηγορητικὸν ἄσυλον κατὰ τῶν ἀδικιῶν καὶ δυσαρρεσκειῶν τοῦ κόσμου. Ὡ! πόσον εἴμεθα ἄφρονες, ἂν ἀντὶ νὰ καλλωπίζωμεν, νὰ ἐκτείνωμεν, νὰ ἐξασφαλίζωμεν τὸ γλυκὺ τοῦτο καὶ εἰρηνικὸν καταφύγιον, ζητοῦμεν ἀπ' ἐναντίας νὰ τὰ καταστρέψωμεν

καὶ νὰ ἀποκαταστήσωμεν τὸ πλέον δυσἀπόκτητον.

Πρὸς τοῦτοις ἡ ἀνάγκη τὴν ὁποῖαν αἰσθανόμεθα νὰ ἀνήκωμεν εἰς τινὰ ὅστις νὰ μᾶς ἀγαπᾷ, ὅχι δι' ἀπλὴν ἡδονὴν ἢ διὰ τι πρόσκαιρον ἐνδιαφέρον ἀλλὰ διὰ σχέσεων καὶ συμφερόντων σταθερῶν καὶ ἀμοιβαίων μὲ τὸν ὁποῖον νὰ συμμερίζωμεθα τὰς ἡδονὰς καὶ τὰς λύπας, τὰς παρηγορίας καὶ τὰς πικρίας τῆς ζωῆς, παρὰ τῷ ὁποίῳ νὰ εὐρίσκωμεν ἀνακούφισιν εἰς τὰς στενοχωρίας καὶ δυστυχίας, περιποίησιν, συμβουλὴν καὶ βοήθειαν εἰς τὰς στιγμὰς τῆς ἀνάγκης, εἰς τὰς ἀμφιβολίας, εἰς τοὺς κινδύνους, εἰς τὰς ἀσθενείας· ὅστις νὰ βοηθῇ τὴν ἀδυναμίαν μας, νὰ ἐμφυχῶνῃ τὸ θάρρος μας, καὶ, ὅταν, βεβηρημένοι ἐκ τῶν ἐτῶν καταβεβλημένοι ὑπὸ τῆς ἀσθενείας, τὰς δυνάμεις ἐξηντλημένοι, τεθλιμμένοι καὶ μεμαρκαμένοι περιμένωμεν τὸν ἥχον τῆς τελευταίας ὥρας, ὁ θάνατος δὲν μᾶς εὐρίσκει μόνους, ἐρήμους, ἄνευ παρηγορίας ἄνευ ὑποστηρίξεως, εἰς ἀπελπιστικὴν ἐγκατάλειψιν.

Τέλος ἡ φροντίς ἣν ἀπαιτεῖται νὰ ἔχωμεν διὰ τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν ὑγίαν ἡμῶν, ἅτινα ἀναντιρρήτως εἶναι τὰ πρώτιστα ἀγαθὰ τὰ ὅποια ἐδῶ εἰς τὴν γῆν δυνάμεθα νὰ ἀπολαύσωμεν, ἐπὶ πολὺ πρέπει νὰ βαρύνῃ τὴν πλάστιγγα τοῦ γάμου.

Ἐκεῖνοι, οἵτινες μὴ παρακινούμενοι ὑπὸ τῆς θρησκείας μὴ ὑποχρεούμενοι ἀπὸ ἀσθενῆ ἢ κλονουμένην ὑγίαν μὴ ἐμποδιζόμενοι ὑπὸ μεγάλης ἐνδείας, ἀλλ' ὠθούμενοι ὑπὸ μόνῃς τῆς ἐπιθυμίας νὰ ζήσωσιν ἐλεύθεροι παντὸς δεσμοῦ, ὅπως δυνηθῶσι νὰ διέλθωσι ζωὴν ἄσωτον καὶ ἀχαλίνωτον, μένουσιν ἄγαμοι, δὲν βραδύνουσι νὰ μεταμεληθῶσι πικρῶς.

Ἰδοὺ τί περὶ τούτου ἔγραφε διάσημός τις συγγραφεὺς Ἰταλός· «Παρελθούσης τῆς νεότητος καὶ τῆς εὐρώστου ἀνδρικῆς ἡλικίας, ἐπέρχεται μετ' οὐ πολὺ τὸ γῆρας. Τότε οἱ δυστυχεῖς ἄγαμοι, ἐγκαταλειμμένοι παρὰ πάντων, εἰς τὴν ἐξουσίαν μισθωτῶν οἰκετῶν, οἵτινες ἴστανται ἀπλήστως περιμένοντες τὸν θάνατον ἵνα κατάσχωσι τὰ κακῶς ἀποκτηθέντα πλούτη, μεμονωμένοι καὶ τεθλιμμένοι, ὀχληροὶ εἰς τοὺς ἄλλους, βαρυνόμενοι ἑαυτοὺς, βραδέως πολὺ ἐννοοῦσιν, ὅτι οὐδεὶς παραβιάζει ἀτιμωρητί τοὺς ἐπιβεβλημένους νόμους εἰς τοὺς θνητοὺς παρὰ τῆς προβλεπτικῆς μητρὸς φύσεως. Ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου τίς δύναται διὰ χρωμάτων ἀρκούντως ζωηρῶν νὰ περιγράψῃ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἔχει γλυκεῖαν σύντροφον καὶ ἔλαβε παρὰ τοῦ θεοῦ ἀνθηρὸς γόνους, ὅστις διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀρετῆς ὁδεύει γενναίως εἰς τὴν δόξαν; Τίς δύναται νὰ συλλάβῃ ἐπιτηδειότερον τρόπον εὐδαιμονίας τοῦ ἀνθρώπου τοῦ νὰ ἔχῃ πάντοτε πλησίον τοῦ σύμβουλον εἰς τὰς ἀμφιβολίας του, παρηγορον εἰς τὰς δυστυχίας του, νὰ βλέπῃ ἑαυτὸν ἀναγεννώμενον εἰς τοὺς αἰῶνες, νὰ παρατηρῇ εἰς τὸ χάριν αὐτῶν

πρόσωπον ἐγκεχαγμένην τὴν εἰκόνα του, νὰ ἀκούῃ ἐαυτὸν καλούμενον μὲ τὸ γλυκὺ τοῦ πατρὸς ὄνομα; Ὁ Προφητᾶνᾶξ ἀριθμῶν τὰ καλὰ, τὰ ὅποια ὁ πανάγαθος καὶ ὑψιστος Θεὸς χορηγεῖ εἰς τὸν δίκαιον ἄνδρα, ἀναμνησθεὶς ἰδίως τὰς ἀγνάς εὐχαριστήσεις τὰς ὁποίας δίδει ἡ πατρότης· «Ἡ γυνή σου λέγει, ὥσπερ ἄμπελος σθενοῦσα ἐν τοῖς κλήτεσι τῆς οἰκίας σου, οἱ υἱοί σου ὡς νεόφυτα ἐλακίων κύκλῳ τῆς τραπέζης σου».

Ὁ Ὀμηρος ὁ πιστὸς ἐκείνος ζωγράφος τῆς φύσεως, χαριέστατα περιγράφει τὴν εὐτυχίαν ἐνὸς πατρὸς.— Ὁ Ἔκτωρ ὅπως ὑπερασπίσῃ τὴν πατρίδα ἐγκαταλείπει βασιλεία, σύζυγον, υἱοὺς καὶ γονεῖς, ἐκτίθεται εἰς ὅλους τοὺς κινδύνους διαρκοῦς καὶ καταστρεπτικοῦ πολέμου, δὲν διστάζει νὰ χύσῃ τὸ αἷμά του μέχρι τελευταίας ῥηνίδος. Ὁ ἄπειρος ἔρωις τὸν ὅποτον τρέφει διὰ τὴν πιστὴν Ἀνδρομάχην καὶ τὸν χαριέντα αὐτοῦ Ἀστυάνακτα τῷ παρίσταται εἰς τὴν ψυχὴν. Πρὸ τῆς μάχης ἐξ ἧς ἐξαρτᾶται ἡ τύχη τῆς Τροίας, θέλει νὰ ἐπκνίδῃ τὰ τόσον πολυπόθητα ἐκεῖνα ὄντα, ἐγκαταλείπει τὸ στρατόπεδον, ἐπιστρέφει εἰς τὴν πόλιν πορεύεται εἰς τὰ ἀνάκτορα, δὲν τὰ εὐρίσκει, ἀσθμαίνων πανταχοῦ τὰ ζητεῖ μετὰ προθυμίας, τέλος τὰ βλέπει, πατῆ εἰς αὐτὰ τρυφερῶς ἐναγκαλιζέται τὴν σύζυγον, θέλει νὰ φιλήσῃ τὸ τρυφερὸν βρέφος τὸ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τροφοῦ, τοῦτο, φοβηθὲν διὰ τὸν ἵπποχαίτην λόφον τῆς κόρυθος τοῦ γεννήτορος, κρύπτεται εἰς τὸν κόλπον ἐκείνης. Ὁ Ἔκτωρ τότε χύνων δάκρυα τρυφερότητος, ἀποβάλλει πάντα φόβον, λαμβάνει τὸ βρέφος τὸ χορεύει εἰς τὰς χεῖρας του, τὸ γλυκοφιλεῖ ἐπανειλημμένως καὶ τὸ συνιστᾷ εἰς τὸν ὑψιδρεμέτην Δία. — Καὶ τίς δύναται χωρὶς νὰ κλαύσῃ ἀπὸ χαρὰν, νὰ ἀναγνώσῃ τὴν ὠραίαν περιγραφὴν τοῦ Gesner περὶ τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας; «Εὐτυχὴς ὁ ἄνθρωπος, λέγει, ὅστις δὲν αἰσθάνεται οὐδένα ἐλεγχον, καὶ προσπαθεῖ διὰ παντὸς μέσου νὰ ᾔῃ εὐχάριστος εἰς τοὺς ἄλλους! Ἀλλὰ μυριάκις εὐτυχέστερος εἶναι ἐκεῖνος ὅστις συμμερίζεται τὴν εὐτυχίαν του μὲ γλυκεῖάν τινα σύντροφον! Αἱ καρδίαι των ζῶσι μίαν ζωὴν. Οὐδέποτε ἐπέρχεται τις θλίψις εἰς τὴν μίαν χωρὶς νὰ τὴν συμμερίζεται, νὰ τὴν διασκεδάσῃ ἡ ἄλλη. Ἡ οἰκιακὴ τάξις, ἡ εὐπρέπεια, ἡ χαρὰ πρωτεύουσιν εἰς ὅλας των τὰς πράξεις. Ὁ οὐρανὸς χαίρει ἐπιχέων εἰς αὐτοὺς τὰς εὐλογίας του. Τὰ ἀγαπητὰ τέκνα των ἐπισφραγίζουσι τὴν εὐτυχίαν των. Εἰς πᾶσάν των πρᾶξιν προσμειδᾷ ἡ ὑγεία, ἡ χαρὰ. Γλυκεῖα εὐχαρίστησις ἀναμιγνύεται εἰς τὰς ἀθώας των ἡδονάς. Ὅταν ὁ ἀγαπητὸς πατήρ ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν οἰκίαν ἐκ τῶν ἀσχολιῶν του, πανταχοῦ ἀκούονται πανηγυρικαὶ φωναί, ἐδῶ μὲν ὁ πρεσβύτερος υἱὸς διακόπτει πρὸς στιγμήν τὴν ἐργασίαν του διὰ νὰ τὸν θωπεύσῃ, ἐκεῖ ἄλλοι

μικρότεροι, ἀφίνοντες τὰ παιγνίδιά των, τρέχουσι καὶ προσκολλῶνται εἰς τὰ γόνατά του ἐντεῦθεν ἄλλος ὅστις ἀτελῶς πως προφέρει τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς, ἐπιταχύνει τὸ τρέμον βῆμα, καὶ ὑψωθείς ἐπὶ τῶν χειρῶν περιπτύσσεται ἡδέως μὲ τὰς μικρὰς χεῖράς του τὸν λακμόν του, ἐκείθεν ἄλλος, ὅστις κρέμπεται ἀπὸ τοῦ μαστοῦ τῆς ἀγαπητῆς μητρὸς, μὴ δυνάμενος εἰςέτι νὰ ὀμιλήσῃ, μὲ ἀθῶον μειδίαμα καὶ μὲ εὐγλωττον καὶ ζωηρὸν βλέμμα ἐλκύει εἰς ἐαυτὸν τὴν προσοχὴν του. Μὴ νομίσης, ὦ Αἰμίλιε, ὅτι ταῦτα εἶναι ποιητικὰ ἐπινοήματα, ὡς τὰ τῶν Χαρίτων καὶ Σεληνῶν. Εἴσελθε εἰς τὰς οἰκίας ἐκεῖνας εἰς τὰς ὁποίας βασιλεύει καθαρὰ ἀρετὴ, καὶ θὰ ἴδῃς πόσον ἡ περιγραφή εἶναι ὑποδεεστέρα τοῦ πρωτοτύπου. Ἐρώτησον τοὺς συζύγους ἐκείνους, οἵτινες εὐτυχοῦσιν εἰς καθαρὰν καὶ ἀμοιβάζιν ἀφοσίωσιν, καὶ θέλεις ἀκούσει αὐτοὺς μακαρίζοντας μυριάκις τὴν ὥραν καθ' ἣν ἐγνωρίσθησαν, καὶ τὴν εὐτυχὴ ἐκείνην στιγμὴν καθ' ἣν ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου μὲ σταθερὰν καὶ καθαρὰν πίστιν ἔδωκαν τὸν μέγαν ὅρκον. Λοιπὸν τὰ βάρη τοῦ γάμου μακρὰν τοῦ νὰ ᾔῃ ἀνυπόφορα εἶναι εὐχάριστα καὶ ἡδονικά.—»

(Ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ.)

Κεραλληνία, τῇ 7 Ἰοβρίου 1863

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ Β. ΡΑΖΗΣ.

ΣΥΛΛΟΓΗ

λέξεων φράσεων καὶ παροιμιῶν.

(Συνέχ. Ἰδε φυλλάδ. 334.)

—ο—

— » Ε » —

Ἐαγγόνι (τὸ). Εἶδος στάχους ἐξαγώνου στήματος.

Ἐαγριεύω καὶ ἔαγριόνω ἀντὶ τοῦ ἐξαγριόνω, παροργίζω, ἔξαγριαίνω «ἐξαγρίψῃς τὸ ζῶον.»

Ἐαγρυπνῶ ἀντὶ ἐξαγρυπνῶ. «Ἐξαγρύπνισε ὅλην τὴν νύκτα.»

Ἐαγηλῶ ἀντὶ τοῦ ἐξαντλῶ, ἐκκενόνω, ἀφαιρῶ τὸ ὕδωρ ἐκ τοῦ φρέατος ἢ ἐξ ἄλλου τινὸς δοχείου ὁλοτελῶς.

Ἐαδαιάζω, εὐκαιρῶ, σχολάζω ἐκ τοῦ ἔργου μου καὶ λαμβάνω ἄνεσιν.

Ἐαιματίζω τὸν ἐξαιμάτισε (τοῦ ἀφῆρεσεν ὅλον τὸ αἷμα).

Ξαίγω, ὅθεν ξαντὸ (ὁ μοτὸς) σημαίνει τὸ κτενίζω τὸ ἀκτέργαστον μαλλίον, ἢ λαναρίζω διὰ καταλήλου ἐργασίου· «Ξῆανε τὸ μαλλί.»

Ἐάλειμμα λέγεται, ὅταν τὰ ζῶα καταφάγουν